

Arrest

nr. 237 535 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 6 april 2018 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2012 huwt de verzoekende partij met mevrouw G.M., van Nigeriaanse nationaliteit.

1.2. Op 17 september 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 5 september 2014.

1.3. Op 29 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 februari 2015. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 157 025 van 26 november 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3. Dit arrest wordt de verzoekende partij betekend op 1 december 2015.

1.5. Op 2 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij beroepen in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 162 808 van 25 februari 2016 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 december 2015.

1.7. Bij arrest nr. 162 810 van 25 februari 2016 vernietigt de Raad het inreisverbod van 2 december 2015.

1.8. Op 24 februari 2017 ondertekenen de verzoekende partij en de Belgische onderdane, mevrouw O.L. een verklaring tot wettelijke samenwoning. De registratie wordt uitgesteld teneinde een onderzoek te kunnen voeren conform artikel 1476^{quater} van het Burgerlijk Wetboek.

1.9. Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 6 juli 2017 wordt de beslissing vermeld in punt 1.9. ingetrokken.

1.11. Op 13 juli 2017 weigert de stad Gent de registratie van de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar vriendin, mevrouw O.L. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg.

1.12. Op 9 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.13. Op 9 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
(...)*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 09/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verkreeg verblijf via gezinshereniging met zijn ex-vrouw G.M. (...) (18/08/1970). Het koppel ging echter uiteen, betrokkene verloor hierdoor zijn verblijfsrecht op 10/02/2015 en kreeg ook een bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 14ter). Hij diende hiertegen een schorsend beroep in bij de RVV, maar op 26/11/2015 verwierp de RVV dit beroep. Zodoende herleefde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Op 06/06/2016 kwam betrokkene zich aanbieden bij de burgerlijke stand van de stad Gent met zijn nieuwe partner O.L. (...) (°24/06/1982) die beschikt over de Belgische nationaliteit. Ze kwamen voor de registratie van de wettelijke samenwoning. Na negatief advies van het parket van Gent op 07/07/2017, weigerde de burgerlijke stand van Gent over te gaan tot registratie van deze wettelijke samenwoning.

Er werd namelijk vastgesteld dat betrokkene deze samenwoning enkel wenst te registreren met het oog op verkrijgen van een verblijfsrecht en niet in het kader van een duurzame relatie. Bovendien, de intentie om wettelijk samen te wonen geeft niet automatisch recht op verblijf.

Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Ghana om daar het familiale leven verder te zetten. Verder kan betrokkene in Ghana, bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn partner in België te komen bezoeken. Ze kunnen gedurende de scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

De partner van betrokkene heeft ook een minderjarig kind, A.G.G. (...) (°05/02/2012) uit een vorige relatie. Het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene voor dit kind een vaderrol opneemt. Hij heeft het kind ook niet erkend. Ten opzichte van dit kind geldt dezelfde redenering als hierboven aangegeven. Het kind kan samen met de partner betrokkene achterna reizen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus noch met betrekking tot de partner, noch met betrekking tot het kind sprake te zijn."

1.14. Bij arrest nr. 194 038 van 20 oktober 2017 beveelt de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing vermeld in punt 1.12.

1.15. Bij arrest nr. 237 534 van 26 juni 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing vermeld in punt 1.12.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij, in haar synthesesmemorie, de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij zet in haar synthesesmemorie haar eerste middel uiteen als volgt:

“11.1.1. De verwerende partij baseert haar inreisverbod van 3 jaar op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij baseert zich op een bevel dd. 10/02/2015 - dat toen gepaard ging met de intrekking van het verblijfsrecht (op basis van gezinshereniging verkregen, doch de wettelijke samenwoning was stopgezet) van de verzoekende partij.

De RvS stelde omtrent dergelijke bevelen op heden echter het volgende: (RvS arrest n° 238 170 dd. 11 mei 2017): Conformément à l'article 39/79, § 1er, alinéa 1er, de la loi, si l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement visée à l'alinéa 2, celle-ci ne peut être exécutée pendant le délai fixé pour l'introduction du recours et l'examen de celui-ci. S'il fait l'objet d'une décision visée à l'alinéa 2 qui n'est pas une mesure d'éloignement, une telle mesure ne peut être « prise » pendant le délai fixé pour l'introduction du recours et l'examen de celui-ci. Contrairement à ce que soutient le requérant, dès lors que l'article 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que, pendant les délais qu'il précise, aucune mesure d'éloignement, justifiée par les mêmes faits avant mené à l'adoption d'une des décisions visées à son alinéa 2 qui fait l'objet du recours, ne peut être prise et dès lors que le requérant n'est donc pas en séjour illégal durant ces délais, la partie adverse ne peut adopter une mesure d'éloignement. sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. »

De Raad van State is dus thans van mening dat dergelijke bevelen om het grondgebied te verlaten onwettig zijn en dat de verzoeker zich niet in illegaal verblijf bevindt tijdens een dergelijk beroep. Aldus stelt zich tevens de vraag naar de impliciete intrekking van dat bevel ingevolge dat verblijfsrecht (cf. 11.1.3.), in de mate dat het al ooit wettig zou geweest zijn.

11.1.2. De verwerende partij verliest tevens uit het oog dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij op 2 december 2015 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekende aan de verzoekende partij, dat tevens vernietigd werd bij arrest nr. 162 808 dd. 25 februari 2016:

3.9. Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker al vanaf de verwerping bij arrest nr. 150 933 van 4 augustus 2015 van zijn eerste beroep van 20 februari 2015 gericht tegen de beslissing van de verwerende partij van 29 januari 2015 tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) zijn vrijwillig vertrek diende voor te bereiden aïs er nog geen uitkomst is in zijn tweede, recentste ingediende beroep van 10 maart 2015 tegen dezelfde beslissing, dat ook schorsende werking heeft. Verwerende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat verzoeker de kans kreeg om zijn vrijwillig vertrek voor te bereiden tussen 1 december 2015, dag waarop hij het arrest nr. 127 025 van 25 november 2015 betekend kreeg, en 2 december 2015, dag waarop hij de bestreden beslissing betekend kreeg die gepaard gaat met een maatregel van vasthouding.

3:1.0. De vastgestelde schending van de hoorplicht betreft de vaststellingen inzake artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet die figureren in de bestreden beslissing en die de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten betreffen. Immers wordt blijkens de motivering in feite zowel de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° als 4° van de Vreemdelingenwet gekoppeld aan het geen gevolg geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten of "eerdere bevelen" (sic). Echter, ook al blijft de vaststelling overeind dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft op grond van artikel 7, eerste lid, 1e van de Vreemdelingenwet - verzoeker betwist dit immers niet - en dit een voldoende grondslag vormt voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is het rechtsverkeer niet gediend met een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan enkel de invoeringstermijn van 0 dagen wordt vernietigd. Een bevel om het grondgebied te verlaten moet immers conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een indicatie bevatten over de uitvoeringstermijn, namelijk van 0 tot 30 dagen en het komt de Raad niet toe dit te gaan bepalen in de plaats van de verwerende partij, wanneer de uitvoeringstermijn van 0 dagen vernietigd wordt. Daar komt nog bij dat verzoeker wordt vastgehouden met oog op verwijdering, beslissingen die niet kunnen worden losgekoppeld van de uitvoeringstermijn van 0 dagen. Voor de rechtszekerheid wordt het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in zijn geheel vernietigd»

11.1.3. Op 24 mei 2017 kreeg de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd haar toen een termijn van 30 dagen toegekend. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd ingetrokken door de verwerende partij.

Thans werd haar -samen met het inreisverbod - een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een termijn van 0 dagen - dat bovendien nog eens teruggrijpt naar een bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 10/02/2015) dat volgens de huidige stand van de rechtspraak zelfs onwettig zou zijn! Verzoekende partij heeft dan ook op geen enkel moment de kans gekregen vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien stelt zich de vraag of -na een intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten- het voorgaande bevel niet geacht wordt impliciet mee ingetrokken te zijn. Zoniet zou de intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten geen enkel nut hebben! In haar nota met opmerkingen stelt dé verwerende partij dat dit niet correct zou zijn. Zij verliest hierbij de recente rechtspraak van onder meer de Raad van State uit het oog. Telkens wanneer een vreemdeling in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, worden voorgaande uitwijzingsbevelen (impliciet) ingetrokken en verdwijnen ze uit het rechtsverkeer (zie o. m. RvV nr. 143 395 dd. 16 april 2015; Raad van State nr. 235.046 dd. 14 juni 2016; zie ook <http://www.aqii.be/nieuws/inreisverbod-kan-niet-bii-implicieteintrekking-van-eerder-of-gelijkwaardig-uitwijzingsbevel>).

Het is aldus manifest onjuist te trachten een inreisverbod van 3 jaar te rechtvaardigen op grond van het feit dat verzoekende partij eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten niet zou hebben nageleefd. Er zijn immers geen eerdere bevelen (meer). Bovendien schorste Uw Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 9 oktober 2017 bij arrest nr. nr. 194.038 dd. 20 oktober 2017. Uw Raad stelde het volgende:

3-3-2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij het zelf mittl® heeft geacht het M dat de verzoekende partij een beroepsprocedure heeft ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg bij de stad Gent, In overweging te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt hierover dat de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan puren uit het feit dat een beroepsprocedure hangende is daar een persoonlijke verschijning niet verplicht is en de verzoekende partij, in geval de procédure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog een wettelijke samenwoning geregistreerd kan worden, bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen.

De Raad wijst erop dat het feit dat een persoonlijke verschijning niet verplicht is bij de rechtbank van eerste aanleg wanneer men een beroepsprocedure inleidt tegen een weigering van registratie van een wettelijke samenwoning - argument dat aangehaald wordt in de bestreden beslissing en meermaals in de verweernota — geen afbreuk doet aart de door de verzoekende partij aangevoerde grief dat het beroep, na een tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, ongegrond wordt doordat geen sprake meer is van een gemeenschappelijke woonplaats, zoals ook blijkt uit het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 3.

In deze stand van het geding lijkt het motief waarbij geoordeeld wordt dat de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan puren uit het M dat zij een beroepsprocedure hangende heeft bij de rechtbank van eerste aanleg om de wetgeving van registratie van de wettelijke samenwoning te contesteren en waarbij er ook op gewezen wordt dat in geval dat de procédure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning geregistreerd kan worden, zij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen, op het eerste zicht kennelijk onredelijk gelet op het door de verzoekende partij gevoerde betoog betreffende de ongegrondheid van het beroep bij de rechtbank van eerste aanleg in geval van repatriëring.

3.3.2.5. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen waar herhaaldelijk gewezen wordt op het feit, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat bij de procédure voor de rechtbank van eerste aanleg, waarbij zij ook verwijst naar het Burgerlijk Wetboek, is gelet op voorgaande vaststellingen niet dienstig,

Aldus aanvaardde Uw Raad dat er weldegelijk specifieke omstandigheden voorhanden zijn in het dossier van verzoekende partij, dat zij niet gerepatriëerd kan worden. Gezien het inreisverbod een accessorium vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten, kan verwerende partij thans bezwaarlijk volhouden dat een inreisverbod verantwoord zou zijn.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, is dit juist uiterst relevant. Mocht verwerende partij trouwens oprecht overtuigd zijn van het feit dat het bevel dd. 10 februari 2015 herleefde, dan is het de vraag waarom zij het bevel dd. 24 mei 2017 ingetrokken heeft na de indiening van een annulatieberoep. Als haar redenering immers gevolgd wordt, dan had de verzoekende partij dan immers toch geen belang om deze aan te vechten en aldus had zij aldan niets te vrezen van een annulatieprocedure. Het feit dat de verwerende partij dat echter wel gedaan heeft, toont duidelijk aan dat zij eigenlijk ook wel weet dat dit bevel dd. 10 februari 2015 eigenlijk geen legitieme basis meer vormt om te stellen dat de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten - en aldus evenmin voor de oplegging van een inreisverbod. Minstens dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en op onzorgvuldige wijze tot stand kwam. De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De thans bestreden beslissing is dan ook manifest onjuist en dient vernietigd te worden. Minstens dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en op onzorgvuldige wijze tot stand kwam. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel"

3.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.3. De verzoekende partij stelt dat haar een inreisverbod wordt afgeleverd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 10 februari 2015 ter kennis werd gebracht, een bevel dat gepaard ging met de intrekking van het verblijfsrecht. Zij betoogt dat de Raad van State in een arrest van 11 mei 2017 omtrent dergelijke bevelen op heden oordeelt dat gezien artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat, gedurende de termijnen die het voorziet, geen enkele verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd door dezelfde feiten die geleid hebben tot het aannemen van één van de beslissingen in het tweede lid van de bepaling die het voorwerp uitmaken van een beroep, mag worden genomen en de verzoeker niet in illegaal verblijf is gedurende de beroepstermijn, de verwerende partij geen verwijderingsmaatregel mag nemen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De Raad van State is volgens de verzoekende partij dus thans van mening dat dergelijke bevelen om het grondgebied te verlaten onwettig zijn en dat de verzoekende partij zich niet in illegaal verblijf bevindt tijdens een dergelijk beroep. Volgens de verzoekende partij stelt zich dan ook tevens de vraag naar de impliciete intrekking van dat bevel ingevolge dat verblijfsrecht, in de mate dat het al ooit wettig zou zijn geweest.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij een beroep heeft ingesteld bij de Raad tegen de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2015, haar betekend op 10 februari 2015 en dat voormeld beroep door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 157 025 van 26 november 2015, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar is geworden. Dit arrest werd de verzoekende partij betekend op 1 december 2015. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de gegevens die de Raad bekend zijn blijkt dat de verzoekende partij een administratief cassatieberoep zou hebben ingesteld tegen het arrest van de Raad. Gelet op het definitief en uitvoerbaar karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 10 februari 2015 en gelet op het feit dat de verzoekende partij hieraan geen gevolg heeft gegeven, wat door haar niet wordt betwist, is het niet foutief, noch kennelijk onredelijk te stellen dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven op 10 februari 2015. Er kan, behoudens op grond van een cassatieberoep, geen sprake zijn van het alsnog onwettig bevinden van een bevel om het grondgebied te verlaten of van een impliciete intrekking ervan, door het enkele feit dat de verzoekende partij nadat het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar is geworden, meent dat er sprake is van een onwettigheid.

3.1.4. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij uit het oog verliest dat zij op 2 december 2015 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg en dat dit werd vernietigd door de Raad.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij enerzijds dat in het bestreden inreisverbod geenszins wordt verwezen naar het bevel van 2 december 2015, laat staan dat gesteld wordt dat geen gevolg werd gegeven aan deze beslissing en anderzijds dat de vernietiging van het bevel geenszins voortvloeide uit een vastgestelde onwettigheid van het bevel dat haar ter kennis werd gebracht op 10 februari 2015. In de vernietiging van het bevel van 2 december 2015 wordt wel vermeld betreffende het motief voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, namelijk dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verwerende partij niet dienstig kon voorhouden dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vrijwillig vertrek voor te bereiden tussen 1 december 2015, dag waarop zij het arrest naar aanleiding van haar beroep met schorsende werking tegen het eerder bevel betekend kreeg, en 2 december 2015. Gelet op de termijn verstreken sinds de betekening van het arrest naar aanleiding van haar beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 10 februari 2015, bij het nemen van de bestreden beslissing, kan zij niet langer dienstig verwijzen naar het arrest, in zoverre zij zou wensen laten uit te schijnen dat niet ernstig kan gesteld worden dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 10 februari 2015.

3.1.5. Daarnaast stelt de verzoekende partij nog dat zij op 24 mei 2017 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, dat haar toen een termijn van dertig dagen werd toegekend, doch dat dit bevel werd ingetrokken door de verwerende partij. Zij betoogt dat haar thans, samen met het inreisverbod, een nieuw bevel werd betekend met een termijn van nul dagen, dat bovendien nog eens teruggrijpt naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat volgens de huidige stand van de rechtspraak zelfs onwettig zou zijn. De verzoekende partij stelt dat zij op geen enkel moment de kans heeft gekregen vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, in zoverre voormelde kritiek gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 oktober 2017, deze niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig is.

Betreffende de kritiek dat het inreisverbod verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat volgens de huidige stand van de rechtspraak zelfs onwettig zou zijn, herhaalt de verzoekende partij haar kritiek zoals vermeld in punt 3.1.3., zodat de Raad ook kan volstaan met een verwijzing naar de uiteenzetting onder voormeld punt.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij op geen enkel moment de kans heeft gekregen vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, verduidelijkt zij deze stelling niet. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij, na het vernietigingsarrest nr. 162 808 van 25 februari 2016 van de Raad, werd vrijgesteld op 25 februari 2016, zodat zij vanaf die datum wel degelijk de mogelijkheid had om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 10 februari 2015, waarbij zij op 1 december 2015 kennis heeft gekregen dat het beroep hiertegen was verworpen waardoor het bevel aldus definitief en principieel uitvoerbaar is. Minstens toont de verzoekende partij niet aan waarom zij na haar vrijstelling op 25 februari 2016 niet in de mogelijkheid was om gevolg te geven aan het bevel.

Daarnaast stelt de verzoekende partij zich de vraag of na een intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten het voorgaande bevel niet kan geacht worden impliciet mee te zijn ingetrokken, dat anders een intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten geen enkel nut zou hebben. Zij wijst hierbij, in antwoord op de verweernota, naar rechtspraak van de Raad van State dat telkens wanneer een vreemdeling in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, voorgaande uitwijzingsbevelen impliciet worden ingetrokken en uit het rechtsverkeer verdwijnen. Daargelaten de vraag naar de pertinentie van voormelde rechtspraak gelet op de gewijzigde regelgeving hieromtrent, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij na het definitief en uitvoerbaar worden van het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 10 februari 2015, in het kader van een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie bekomen heeft. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat bij een intrekking van een later bevel om het grondgebied te verlaten het voorgaande bevel of voorgaande bevelen geacht moeten worden impliciet te zijn ingetrokken.

De verzoekende partij stelt zich verder de vraag waarom de verwerende partij het bevel van 24 mei 2017 heeft ingetrokken indien zij er oprecht van overtuigd was dat het bevel haar betekend op 10 februari 2015 herleefde, doch toont geenszins aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2017 werd ingetrokken omwille van het feit dat de verzoekende partij op dat ogenblik niet aan een verwijderingsmaatregel kon onderhevig zijn noch omwille van het feit dat de stelling in het bevel van 24 mei 2017 dat de verzoekende partij geen gevolg had gegeven aan het eerder bevel niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt daarentegen dat het bevel werd ingetrokken omdat het een verwijzing naar een vernietigd inreisverbod bevat, er verwezen wordt naar artikel 74/14, §3, 4° maar niet verder verwezen wordt naar een eerder niet uitgevoerd bevel, waarbij wordt verduidelijkt dat één eerder bevel vernietigd werd en omdat in die beslissing stond dat er geen enkele termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, terwijl de beslissing bovenaan vermeldt dat de betrokkene het grondgebied dient te verlaten binnen een termijn van dertig dagen. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat het feit dat de verwerende partij de beslissing van 24 mei 2017 heeft ingetrokken duidelijk aantoonst dat zij eigenlijk wel weet dat het bevel haar betekend op 10 februari 2015 geen legitieme basis meer vormt om te stellen dat zij het grondgebied moet verlaten en tot het opleggen van het inreisverbod.

3.1.6. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat het onjuist is om een inreisverbod van drie jaar te rechtvaardigen op grond van het feit dat zij eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten niet zou hebben nageleefd, dat er immers geen eerdere bevelen (meer) zijn. Hierbij wijst de Raad er ook nog op dat in het bestreden inreisverbod niet wordt gesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan *“eerdere bevelen”* om het grondgebied te verlaten, doch enkel dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan *“een eerder bevel”* om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10 februari 2015.

3.1.7. De verwijzing naar het arrest nr. 194 038 van 20 oktober 2017 van de Raad waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 oktober 2017, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, geschorst werd, en de stelling dat gezien het inreisverbod een *accessorium* vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat het inreisverbod verantwoord zou zijn, zijn niet dienstig gelet op het feit dat het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 oktober 2017 werd verworpen bij arrest nr. 237 534 van 26 juni 2020 door de Raad.

Het betoog dat de Raad aanvaardde in het voormelde arrest dat er specifieke omstandigheden zijn in het dossier dat zij niet kan gerepatrieerd worden, is, daargelaten de vraag naar de correctheid van deze stelling, overigens niet dienstig daar het niet gericht is tegen het bestreden inreisverbod.

3.1.8. Gelet op voormelde vaststellingen kan, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet worden besloten dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en op onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich in haar synthesesamenvatting op de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. In haar synthesesamenvatting licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

“11.2.1. Verwerende partij stelt tevens het volgende:

« .. ».

Verwerende partij stelt aldus dat "uit onderzoek van het dossier niet zou blijken dat er specifiek omstandigheden aanwezig zijn tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

Verwerende partij doet uitschijnen alsof zij verplicht zou zijn een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, tenzij er buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn. Niets is echter minder waar! Verwerende partij draait de zaken om!

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: "Art. 74/11.11 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. 12 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.12 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

II.2.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. Door de procédure voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent te vermelden en haar relatie met mevrouw OWUSU Lvdia (met de Belgische nationaliteit) aan te halen, zonder er verder rekening mee te houden, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

In casu staat het feit dat de verzoekende partij en haar Belgische partner op hetzelfde adres woonden en aldus een familieleven hebben niet ter discussie. De gemeente Gent meende enkel dat de vraag tot wettelijke registratie van deze samenwoning enkel door verblijfsrechtelijke motieven werd ingegeven, quod non in casu1. Deze beoordeling kan enkel gebeuren door de rechtbank van eerste aanleg (burgerlijke rechtbank) en niet door de Raad.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins correct geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'. De verwerende partij meent in haar nota met opmerkingen dat de repatriëring van de verzoekende partij er niet aan in de weg zou staan dat de verklaring tot wettelijke samenwoning na gerechtelijke procédure alsnog zou worden geregistreerd. Het lijkt erop of de verwerende partij houdt er een zeer specifieke lezing van de burgerlijke wetgeving op na!

Artikel 1476 BW luidt immers als volgt:

"Art. 1476. § 1. Een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd door middel van een geschrift dat tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats.

Dat geschrift bevat de volgende gegevens

1° de datum van de verklaring;

2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte en de handtekening van beide partijen;

3° de gemeenschappelijke woonplaats;

4° de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen;

5° de vermelding dat beide partijen vooraf kennis hebben genomen van de inhoud van de artikelen 1475 tot 1479;

6° in voorkomend geval, de vermelding van de overeenkomst die is bedoeld in artikel 1478, die de partijen hebben gesloten.

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat na of beide partijen

1 Stad Gent baseerde zich (evenwel ten onrechte - doch dit maakt het voorwerp uit van een

beroepsprocedure voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent) op artikel

1476bis BW: "Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonen. " voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning en maakt in voorkomend geval melding van de verklaring in het bevolkingsregister."

Het is aldus een raadsel hoe de rechtbank de ambtenaar van de burgerlijke stand nog zou kunnen verplichten de verklaring te registreren als er geen gemeenschappelijke woonplaats meer is! De verwerende partij schat eigenlijk zeer correct de gevolgen in van haar eigen handelen wanneer zij hierop stelt dat een repatriëring een dergelijke beroepsprocedure uitholt (cf. nota met opmerkingen, p. 10 onderaan)! Dit is inderdaad jammerlijk genoeg de situatie waarin de verzoekende partij dreigde verzeild te raken, mocht de Raad het onderliggende bevel om het grondgebied te verlaten niet geschorst hebben bij UDN. De verzoekende partij heeft haar redenering omtrent de interpretatie van artikel 1476 BW zeer aandachtig gelezen en ziet niet in welk concreet argument zij hieruit zou kunnen putten voor de burgerlijke rechter mocht zij ingevolge repatriëring geen gemeenschappelijke woonplaats meer hebben met haar partner ("de rechten van verdediging" en "eerlijk proces" zij holle begrippen als er geen duidelijk wetsartikel is waarop men zich kan beroepen).

Door deze verkeerde inschatting van zaken, werd aldus niet op correcte wijze rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij.

Er werd evenmin nagegaan of de partner van de verzoekende partij, een Belgische, zomaar in Ghana kan gaan wonen. Noch haar familieleven hier en in Ghana, noch haar jobsituatie, noch de wetgeving van Ghana met betrekking tot de mogelijkheid voor buitenlanders om zich daar te vestigen en te werken werd geverifieerd. In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM alsook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van drie jaar op te leggen) schragen.

II.2.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het een inreisverbod van maximum drie jaar betreft. Waarom verwerende partij quasi automatisch gekozen heeft voor een inreisverbod van 3 jaar is onduidelijk.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen. Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

11.2.4. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Uit de thans bestreden beslissing kan geen onderzoek vastgesteld worden waaruit zou blijken dat verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met de specifieke elementen of de familiale situatie van verzoekende partij bij het opleggen (en de duur) van het inreisverbod.

11.2.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, artikel 74/11 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM heeft geschonden.”

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

3.2.3. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij motiveert dat “uit onderzoek van het dossier niet zou blijken dat er specifiek omstandigheden aanwezig zijn tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar”, dat de verwerende partij doet uitschijnen alsof zij verplicht zou zijn

een inreisverbod van drie jaar op te leggen tenzij er buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn, dat niets minder waar is, dat de verwerende partij de zaken omdraait.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan geenszins afgeleid worden dat de verwerende partij automatisch is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, waarbij zij enkel is nagegaan of er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn om een inreisverbod van minder dan drie jaar op te leggen. Zo wordt erop gewezen dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 10 februari 2015, dat zij nochtans geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat bij de verwerping van het beroep tegen voormelde beslissing het bevel herleefde, dat de verzoekende partij geen gunstig gevolg heeft gegeven aan dit bevel en niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, dat gelet op alle elementen en de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. Voorts wordt gemotiveerd, in het kader van de proportionaliteit van de duur van drie jaar, dat er ook geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, waarbij gemotiveerd wordt waarom de familiale situatie van de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet in de weg staat.

3.2.4. De verzoekende partij stelt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet slechts in de mogelijkheid voorziet voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief en ten allen tijde te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij volgens de verzoekende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld), en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Als reden voor het opleggen van het inreisverbod vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

(...)”

Hieruit blijkt duidelijk dat krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op de verwerende partij de verplichting rustte om aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen daar een vroegere beslissing tot verwijdering haar betekend op 10 februari 2015 niet werd uitgevoerd.

Het onderdeel van het middel waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geenszins verduidelijkt waarom een inreisverbod werd opgelegd, is ongegrond.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij bij het nemen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan de verzoekende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan.

3.2.5. De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing geenszins duidelijk maakt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheid eigen aan haar dossier, dat door de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent te vermelden en haar relatie met mevrouw O.L. aan te halen, zonder er verder rekening mee te houden, de verwerende partij geenszins aantoon dat zij bij het opleggen van de duur rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, noch in de gehele bestreden beslissing, gewezen wordt op de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent, zodat het betoog van de verzoekende partij op dat vlak feitelijke grondslag mist. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou wensen te stellen dat de verwerende partij gehouden was, bij het bepalen van de duur, rekening te houden met voormelde procedure, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze dit element relevant is bij het bepalen van de duur van het inreisverbod waardoor de verwerende partij gehouden was ermee rekening te houden.

Daarnaast kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing enkel de relatie met mevrouw O.L. aanhaalt zonder er verder rekening mee te houden. Immers blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat omtrent deze relatie er wordt op gewezen dat de intentie tot wettelijk samenwonen niet automatisch leidt tot een recht op verblijf alsook dat het de partner van de verzoekende partij vrij staat haar achterna te reizen naar Ghana om daar het familiale leven verder te zetten alsook dat zij in Ghana de nodige procedures kan opstarten om legaal naar België te komen, dat zij steeds de opheffing van het inreisverbod kan vragen om haar partner in België te komen bezoeken, dat zij gedurende de scheiding contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

3.2.6. De verzoekende partij betoogt dat het feit dat de verzoekende partij en haar partner op hetzelfde adres wonen en aldus een familieleven hebben niet ter discussie staat, dat de gemeente Gent enkel meende dat de wettelijke registratie van deze samenwoning enkel door verblijfsrechtelijke motieven ingegeven werd, *quod non in casu*, dat deze beoordeling enkel kan gebeuren door de rechtbank van eerste aanleg en niet door de Raad. Zij vervolgt dat indien het familieleven is aangetoond, zoals *in casu*, de verwerende partij op grond van artikel 8 van het EVRM dient over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen, dat *in casu* geenszins correct werd geverifieerd of zij en haar echtgenote ook elders hun familieleven kunnen uitoefenen. Volgens de verzoekende partij werd evenmin nagegaan of haar partner, een Belgische, zomaar in Ghana kan gaan wonen, dat noch haar familieleven hier en in Ghana, noch haar job situatie, noch de wetgeving van Ghana met betrekking tot de mogelijkheid voor buitenlanders om zich daar te vestigen en te werken werd geverifieerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of

verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales e Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Voorts zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijk element van de billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Ghana om daar het familiale leven verder te zetten. Verder kan betrokkene in Ghana, bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn partner in België te komen bezoeken. Ze kunnen gedurende de scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. De partner van betrokkene heeft ook een minderjarig kind, A.G.G. (...) (“05/02/2012) uit een vorige relatie. Het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene voor dit kind een vaderrol opneemt. Hij heeft het kind ook niet erkend. Ten opzichte van dit kind geldt dezelfde redenering als hierboven aangegeven. Het kind kan samen met de partner betrokkene achterna reizen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus noch met betrekking tot de partner, noch met betrekking tot het kind sprake te zijn.”

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij, in het licht van de beoordeling conform artikel 8 van het EVRM, het bestaan van het gezinsleven met het minderjarige kind van haar partner niet aangetoond acht daar het niet duidelijk is in hoeverre de verzoekende partij de vaderrol opneemt en daar de verzoekende partij het kind niet heeft erkend, doch betreffende het gezinsleven met zowel de partner als het kind van haar partner een belangenafweging doorvoert, waarbij zij oordeelt dat de partner van de verzoekende partij en haar kind de verzoekende partij achterna kunnen reizen om aldaar het familiale leven verder te zetten.

Gelet op de gemaakte belangenafweging, in het licht van de beoordeling conform artikel 8 van het EVRM, is het betoog van de verzoekende partij betreffende het al dan niet bestaan van een familieleven, niet dienstig.

De verzoekende partij meent, betreffende de gevoerde belangenafweging, dat niet correct werd geverifieerd of zij en haar echtgenote ook elders hun familieleven kunnen uitoefenen, dat er immers niet

werd nagegaan of haar partner zomaar in Ghana kan wonen waarbij zij erop wijst dat noch haar familieleden hier en in Ghana, noch haar job situatie, noch de wetgeving van Ghana met betrekking tot de mogelijkheid voor buitenlanders zich daar te vestigen en te werken werd geverifieerd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, ter gelegenheid van de vragenlijst van 10 oktober 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, werd gevraagd of zij redenen heeft waarom zij niet naar haar eigen land kan terugkeren, waarbij zij erop wees dat zij hier een vriendin heeft waarmee zij samen een leven wil opbouwen. De verzoekende partij heeft geenszins aangegeven dat zij niet kan terugkeren omdat het voor haar vriendin en het kind van haar vriendin onmogelijk zou zijn haar achterna te reizen. Gelet op het niet vermelden van concrete elementen die het verderzetten van het familieleden in het land van herkomst zouden verhinderen, kan het de verwerende partij ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij belang heeft bij haar betoog nu zij geenszins aantoonde dat er concrete elementen zijn, indien deze werden geverifieerd, die aantonen dat de stelling dat haar partner en het kind van haar partner haar kunnen achterna reizen, niet correct of kennelijk onredelijk is.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in juni 2016 een aanvraag tot wettelijke samenwoning met haar partner heeft gedaan, doch dat zij ter gelegenheid van een gehoor van 3 december 2015, wanneer zij aldus reeds illegaal op het grondgebied verbleef, nog geen melding maakt van een relatie met haar partner, terwijl expliciet werd gevraagd of de verzoekende partij een duurzame relatie heeft in België. De Raad benadrukt dat het *in casu* ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De verzoekende partij overtuigt op dit punt niet.

De verzoekende partij toont geen concrete hinderpalen aan voor het leiden van een gezinsleven elders. Het loutere feit dat haar echtgenote de Belgische nationaliteit heeft en dat zij niet kan worden gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten, heeft niet tot gevolg dat zij de verzoekende partij niet vrijwillig kan volgen naar Ghana.

Waar de verzoekende partij stelt dat de mogelijkheid voor haar en haar partner om zich in België samen te vestigen volledig getorpedeerd werd, herhaalt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Hierbij merkt de Raad nog op dat de intentie en de procedure tot wettelijk samenwonen haar niet automatisch recht op verblijf geeft.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat het motief dat zij nadien terug zou kunnen komen als de rechtbank zou oordelen dat de wettelijke samenwoning mag geregistreerd worden, onjuist is gezien er van een gemeenschappelijke woonplaats geen sprake meer zal zijn en de rechtbank de vordering niet kan inwilligen, gaat zij eraan voorbij dat in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing geen sprake is van een oordeel van de rechtbank van eerste aanleg over een eventuele registratie van de wettelijke samenwoning. Er wordt enkel op gewezen dat de verzoekende partij *“in Ghana, bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn partner in België te komen bezoeken. Ze kunnen gedurende de scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen.”* Uit voormelde motieven blijkt geenszins dat de verwerende partij doelde op een procedure gezinshereniging na een registratie van de wettelijke samenwoning. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij vrij staat om een visumaanvraag kort verblijf te richten tot de Belgische diplomatieke post.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er geen correcte belangenafweging werd gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht in het licht van voormelde bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.7. Waar de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting kritiek levert op een opmerking in de nota met opmerkingen waar gesteld wordt dat de repatriëring van de verzoekende partij er niet aan in de weg staat dat de verklaring tot wettelijke samenwoning na gerechtelijke procedure alsnog zou worden geregistreerd, kan de Raad enkel vaststellen dat dit geen motief van de bestreden beslissing uitmaakt, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek op deze stelling niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat uit de verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in Ghana, bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse de nodige procedures kan opstarten om op legale wijze terug naar België te komen en om haar partner te komen bezoeken, geenszins blijkt dat een procedure gezinshereniging op grond van een geregistreerde wettelijke samenwoning wordt beoogd.

3.2.8. In zoverre de verzoekende partij wenst te betogen dat elke motivering omtrent de duur van het inreisverbod ontbreekt ondanks de ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en de hieruit volgende strenge motiveringsvereisten, stelt de Raad vast dat een dergelijk betoog feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing motiveert immers als volgt: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene verkreeg verblijf via gezinshereniging met zijn ex-vrouw G.M. (...) (18/08/1970). Het koppel ging echter uiteen, betrokkene verloor hierdoor zijn verblijfsrecht op 10/02/2015 en kreeg ook een bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 14ter). Hij diende hiertegen een schorsend beroep in bij de RVV, maar op 26/11/2015 verwierp de RVV dit beroep. Zodoende herleefde het bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Op 06/06/2016 kwam betrokkene zich aanbieden bij de burgerlijke stand van de stad Gent met zijn nieuwe partner O.L. (...) (°24/06/1982) die beschikt over de Belgische nationaliteit. Ze kwamen voor de registratie van de wettelijke samenwoning. Na negatief advies van het parket van Gent op 07/07/2017, weigerde de burgerlijke stand van Gent over te gaan tot registratie van deze wettelijke samenwoning. Er werd namelijk vastgesteld dat betrokkene deze samenwoning enkel wenst te registreren met het oog op verkrijgen van een verblijfsrecht en niet in het kader van een duurzame relatie. Bovendien, de intentie om wettelijk samen te wonen geeft niet automatisch recht op verblijf. Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Ghana om daar het familiale leven verder te zetten. Verder kan betrokkene in Ghana, bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn partner in België te komen bezoeken. Ze kunnen gedurende de scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. De partner van betrokkene heeft ook een minderjarig kind, A.G.G. (...) (°05/02/2012) uit een vorige relatie. Het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene voor dit kind een vaderrol opneemt. Hij heeft het kind ook niet erkend. Ten opzichte van dit kind geldt dezelfde redenering als hierboven aangegeven. Het kind kan samen met de partner betrokkene achterna reizen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus noch met betrekking tot de partner, noch met betrekking tot het kind sprake te zijn.”* Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen. Er werd aldus wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Uit de motieven blijken ook de specifieke omstandigheden die de verwerende partij in rekening heeft gebracht alsook de redenen waarom bepaalde omstandigheden niet kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor een kortere termijn.

De verzoekende partij kan aldus geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd en uit de thans bestreden beslissing geen onderzoek kan worden vastgesteld waaruit zou blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke elementen of de familiale situatie van de verzoekende partij bij het opleggen en de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift

niet aannemelijk dat er relevante specifieke omstandigheden aanwezig waren die de verwerende partij niet in rekening heeft gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat het oordeel dat gelet op alle elementen en op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole – waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een evenredigheidstoets waarbij de duur van het inreisverbod wordt afgewogen aan de reden tot het opleggen ervan gelet op de specifieke elementen van de zaak – kennelijk onredelijk of foutief is.

3.2.9. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen of dat de verwerende partij met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.2.10. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER